

JORDEN is een Nederlandse variant van JORDANUS

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Latijnse naam: 'Gedoopt in de rivier de Jordaan (net als Jezus)'.
De Hebreeuwse naam 'Jordaan' betekent 'omlaag stromend'.

Geleerden menen dat de naam eigenlijk teruggaat op het oud-Noors, en heeft dan te maken met 'land'. Pas sinds de Kruistochten naar het Heilig Land zou men door de naamsgelijkheid verband hebben gelegd met de rivier de Jordaan. Hoe dan ook de naam is zeer oud en kwam eind 8e eeuw al voor in de Rijnstreek.

*

Jordanus van Evora, Portugal; bisschop & martelaar tezamen met zijn beide zusters **Anonimata** (ook **Anonyma**) en **Columba** (ook **Comba**); † **303**.

Feest 1 mei & 6 augustus.

De Acta geven op 1 mei: *"Te Turagium, In de buurt van Evora, hebben velen voor Christus hun bloed vergoten. Onder hen was de bisschop met zijn beide zusters. De ene heette Columba. Op de plek waar zij haar bloed vergoot, ontstond een heilige bron. Velen die zich met dat water wasten, vonden genezing. Haar zus heette Anonimata (ook wel Anonyma). Hun broer, de bisschop, heette Jordanus. Zijn feest stond op 6 augustus. Dit alles vond plaats in het jaar 303, ten tijde van Diocletianus."*

*

Jordanus van Saksen op, Akko, Israël; kloosterling & pelgrim; † **1237**.

Feest 13 & 15 februari.

Jordanus volgde in 1222 Sint Dominicus († 1221; feest 8 augustus) op als generale overste van de Dominicaner Orde. Jordanus was geboren in de buurt van Paderborn, en had o.a. gestudeerd in Parijs. Daar ontmoette hij Dominicus, toen deze in 1219 de stad bezocht. Op aswoensdag 1220 ontving hij de priesterwijding. Kort daarna meldde hij zich bij Dominicus: hij verlangde in te treden in de orde die Dominicus zojuist had gesticht, de Orde der Predikheren; ze wordt ook wel naar haar stichter dominicanen genoemd. Ze was bedoeld om een front te vormen tegen de ketterse bewegingen van de katharen en de Albigenzen in het Zuid-Frankrijk en Noord-Spanje van die dagen, maar intussen had ze ook al vestigingen in Boulogne, Parijs en andere steden van Frankrijk, Duitsland, Italië en Spanje. Eenmaal generaal bracht hij de Orde tot grote bloei. Ze breidde zich uit tot in de verste uithoeken van Europa. Zelf was hij een toonbeeld van serieus en toegewijd kloosterleven; zijn preken werden gekenmerkt door vrome hartstocht en innerlijke overtuiging. Hij was een fijnzinnig mensenkenner en wist vele knappe koppen van zijn tijd voor de Orde te winnen; onder hen was bv. Albertus de Grote († 1280; feest 15 november). Eens vroeg hem een student wat beter was: bidden of bijbelstudie. Hij antwoordde met een wedervraag: "Wat is beter: eten of drinken?" "Dat moet je allebei doen", was het antwoord. "Zo is het ook met bidden en bijbelstudie." Hij was ook de eerste die een levensbeschrijving van Sint Dominicus componeerde.

Er is over hem een legende bekend. Rond 1236 verbleef hij in Lausanne en ging er op uit om in de omgeving een bevriende bisschop te bezoeken. Een aantal broeders liepen voor hem uit. Zelf wandelde hij naast de broeder koster van Lausanne; ze spraken met elkaar over Jezus. Plotseling stak er vlak voor de voeten van de broeders die vooruitliepen, een wezel over en verdween in de grond. Ze bleven bij het holletje staan. Jordanus voegde zich bij hen en vroeg: "Wat zien jullie daar?" Ze antwoordden: "Er kroop hier een heel mooi beestje weg, zo wit als sneeuw." Toen boog de heilige voorover en sprak: "Welnu, mooi beestje, kom dan eens naar buiten, zodat wij je kunnen bekijken." Meteen kwam het met zijn snuit in het gat tevoorschijn en bleef de mannen strak aankijken. De heilige kriebelde met zijn hand onder de voorpoten van het diertje en met zijn andere hand streek en aaide hij het eventjes over zijn kop en rug. Dat liet de wezel toe. Toen zei hij: "Kruip nu maar weer terug in je holletje. En we prijzen de Heer die jou gemaakt heeft." Onmiddellijk verdween het beest in zijn holletje.

Op de terugweg van een pelgrimsreis naar het Heilige Land kwam hij bij een schipbreuk voor de Syrische kust om het leven. Hij werd bijgezet in de Israëlische kustplaats Akko.

Hij is zalig verklaard in 1828 en wordt afgebeeld in dominicaner kledij, met een lelie (symbool van de zuiverheid).